

ЕСЕНЬТА НА 1938

Съ ярки гирлянди отъ облаци есененъ,
прелестенъ залѣзъ пламти;
моитѣ мисли се слѣха — и пѣсененъ
ручей въ слуха ми звѣнти.

Но изведнажъ прозвуча дисхармония,
като си спомнихъ съ тѣга
всичката тлѣста, свирепа ирония
на участъта си сега.

Вече се връщатъ отъ оранъ орачитѣ
въ златозелена мъгла;
парна ме бликнала сълза въ клепачитѣ
като студена игла.

Де ми е нивата? Трѣбвамъ ли съ своитѣ
голи, прилежни рѣце
въ мирния трудъ на поета, — въ двубоитѣ
съ своето нѣжно сърдце?

Моята скръбъ е висока, мъжествена —
тя е обществена скръбъ;
моята строфа — изящна, тържествена
— зовъ срѣдъ застоя ни тѣпъ.